

РЕШЕНИЕ

№ 229

гр. гр. Хасково, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Ваня З. Кирева
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20235640100392 по описа за 2023 година

Предявен е от Е. С. М., ЕГН *****, с адрес: *****, чрез
*****, представлявано от управителя Д. М. М., съдебен адрес: *****,
против “СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на
управление: гр.София, район Средец, ул.“Славянска“ № 29, ет.7,
представлявано от Н. П. П., иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 28.06.2022 г. сключил в качеството си на
заемополучател с ответника, в качеството му на заемодател, Договор за
потребителски кредит № 698764. В Договора страните уговорили основните
параметри на правоотношението: размерът на заема бил 1700 лв., със
задължение да бъде погасен чрез 23 седмични вноски. Посоченият годишен
процент на разходите бил малко под 50%, като по този начин привидно били
спазени императивните изисквания на чл. 19 ал. 4 от ЗПК. Поддържа се, че
към момента на депозирането на исковата молба кредитът бил погасен. В
Договора било записано, че в срок от три дни кредитът ще бъде обезпечен с
банкова гаранция или поръчители, като са поставени множество условия за
това. При един поръчител същият следвало да получава възнаграждение в
размер поне на 7 минимални работни заплати, а при двама - поне 4;

поръчителите да не са кредитополучатели или поръчители по договори, сключени със заемотателя; поръчителят да няма задължения с рейтинг различен от „редовен“ в Централния кредитен регистър, включително по погасени задължения; поръчителят да представи служебна бележка или друг документ за размера на получаваните трудови доходи. Съгласно ПМС № 37/24.03.2022 г., размерът на минималната работна заплата от 01.04.2022г. бил 710 лв., тоест, ако договорът бъде обезпечен с един поръчител, то неговият месечен доход следвало да бъде не по-малко от 4970 лв., а при двама поръчители - всеки един от тях трябвало да декларира месечно възнаграждение в размер от поне 2840 лв. Така поставените изисквания, според ищеца, били изначално неизпълними от длъжника, което било начин за автоматичното задействане на прекомерно високата неустоечна клауза - над 100% от размера на главницата. Изложено е в исковата молба, че въпреки формално дадената възможност на кредитополучателя да осигури обезпечение в тридневния срок, още със сключването на Договора му била начислена така наречената „неустойка“ в размер, надхвърлящ многократно позволения от Закона размер на ГПР. Същата била включена в погасителния план още от самото начало Съгласно чл. 23 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит бил недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Предвид това било необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно дължи. В процесния договор това не било направено, а включената в погасителния план неустойка по същество представлявала скрита лихва и задължително следвало да бъде калкулирана в ГЛП и ГПР. Твърде вероятно било, с цел заобикалянето на Закона, неустойката да се изключва от ГПР, поради схващането, че ГПР се калкулира към датата на сключване на договорите за потребителски кредит, а задължението за заплащане на неустойка формално, макар и привидно (тъй като е включено още в първоначалния погасителен план), възниквало 3 дни след подписването

му. По този начин се избягвало посочването на излизащите извън позволените от Закона рамки за максимален размер на ГПР към датата на сключване на договора. Това обаче била незаконна и опасна търговска практика, която водела до свръхзадължнялост на кредитополучателите и нерядко създавала обективни предпоставки за изпадането им в неплатежоспособност чрез недобросъвестна употреба на слабата им икономическа позиция. Ако кредитното дружество желало реално обезпечение по предоставения кредит, като средство за защита на интересите си, то, още след задължителната предварителна проверка по чл. 16 ЗПК, щяло да изисква осигуряването на надлежно обезпечение при самото подписване на договора. Или, при наличието на достатъчно негативни факти в кредитната история на клиента, щяло да се стигне до отказ от предоставяне на паричния заем. Ищецът намира, че съм процесния Договор следвало да се приложат разпоредбите на ЗПК като счита, че уговорената в него неустойка противоречи на множество императивни правни норми на ЗПК, поради което, на основание чл. 26 от ЗЗД, била нищожна. На първо се сочи, че с уговорената неустойка се целяло заобикаляне на предвиденият максимален размер на Годишен процент на разходите/ГПР/ - чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Това вземане формално било посочено като обезщетение за неизпълнение само и единствено с цел да не бъде включено при изчисляването на ГПР и така същият да остане под установената граница от 50%. Действително обаче, същото отговаряло на всички критерии, посочени в § 1, т. 1 от ЗПК. То представлявало разход, пряко свързан с договора за потребителски кредит, известен бил на кредитора и следвало да се заплати от потребителя. Това се потвърждавало и от С.я погасителен план, от който било видно, че разходът за неустойка бил включен и дължим още с подписването на договора. Очевидно било, че договарянето на този разход като неустойка имало единствено за цел увеличаване възнаграждението на кредитора над максимално допустимия размер, поради което на основание чл. 21 от ЗПК тази клауза била недействителна. Дадената на потребителя възможност да осигури обезпечение в тридневен срок не можело да обоснове обратния извод. Срокът бил твърде кратък и е житейски логично било се предположи, че потребителите на подобен тип кредити са материално затруднени, съответно не могат нито да представят банкова гаранция, нито да осигурят поръчители с големи трудови доходи. Освен това следвало да се има предвид, че в ЗПК

било предвидено изрично задължение на кредитора да оцени кредитоспособността на длъжника. С предоставянето на потребителя на заемната сума кредиторът счел, че заемателят отговаря на критериите му за кредитоспособност, поради което изискването на допълнително обезпечение било лишено от всякакъв смисъл. В случай че кредиторът действително искал такова да му бъде осигурено, то следвало да се изиска преди предоставянето на кредита, каквато била обичайната практика. На следващо място, ищецът счита, че така уговорената неустойка излиза и извън присъщите ѝ обезщетителна, обезпечителна и санкционна функция и на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД била нищожна. Същата противоречала на закона и добрите нрави, като излизала и извън пределите на предвидената в чл. 9 от ЗЗД договорна свобода. Нарушени били основните принципи за справедливост и добросъвестност в отношенията между потребител и кредитор. Добросъвестността се свързвала с общоприетите правила за нравственост на поведението при осъществяване на търговските практики, произтичащи от законите, обичая и морала, установен в даден етап от развитието на човешкото общество, което е формирало конкретните етични норми при изпълнение на задълженията и упражняване на правата на членовете на общността. Параметрите по това облигационно правоотношение били несъвместими с общоприетите житейски норми за справедливост и добросъвестност. Съгласно т.3 от Тълкувателно решение № 1/2009г. от 15.06.2010г. на ОСТК, преценката за нищожност следвала да се извърши в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естество и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението. Процесната неустойка била предвидена за неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, а не за същинското задължение по договора за връщане на заетата сума. Видно и от размера ѝ същата била в размер на над 100% от предоставения заем, без да ставало ясно изобщо какви вреди обезщетява, след като кредиторът сам бил оценил кредитоспособността на длъжника и е одобрил отпускането на кредита преди да му е предоставено обезпечението. От изложеното следвало,

че с договарянето на тази неустойка, заемотелят целял единствено да се обогати. Излизало се и извън присъщите ѝ обезщетителна, обезпечителна и санкционна функция. Цитираната клауза била екзорбитантна, нарушаваща добрите нрави и противоречаща на чл. 26 ал. 1 и чл. 9 от ЗЗД. Следвало също да се има предвид, че за неизпълнението на задължение за предоставяне на обещано обезпечение в чл. 71 от ЗЗД била предвидена достатъчно тежка санкция. Посочено е още от ищеца, че било налице заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1 пр. 2 от ЗЗД на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК. В нея се предвиждало, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечавала вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника в срок, но именно тези вреди се обезщетявали и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва били недопустими. Освен това ищецът намира неустоечната клауза в Договора за изцяло неравноправна и нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Същата задължавала потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. Твърди се, че тази клауза не била индивидуално уговорена, съгласно чл. 146 от ЗЗП. Тя фигурирала и в Общите условия за предоставяне на кредити от „Сити Кеш“ ООД, където била посочена като възможна опция, но на практика се тълкувала и прилага като задължителна. Нещо повече, чрез невъзможните за изпълнение условия за осигуряване на обезпечение по кредита, кредитоискателят бил принуден да плаща неустойката. В рекламните материали, налични на сайта на кредитора и предназначени да информират потенциалните клиенти, на въпроса „Има ли допълнителни такси“, бил даден подвеждащият отговор - „Без скрити такси и при напълно прозрачни условия, можеш да получиш пари назаем от CITYCASH и така да намериш едно съвременно решение на финансовите ти проблеми“. Така според ищеца, били налице основания целият Договор за потребителски кредит да се приеме за недействителен, което по същество водело до недействителност и на самата неустоечна клауза, като в тази връзка се иска от съда да се произнесе и относно действителността на договора, но

изрично заявява, че не предявява самостоятелен иск за обявяване нищожност на договора.Тъй като съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът следвало да съдържа годишния процент на разходите и общата сума, дължима по кредита, съзнателното погрешно посочване от кредитора на ГПР, както и непосочването на компонентите, които влизат в него, с цел заобикаляне ограниченията на ЗПК следвало да се тълкува, като цялостно неизпълнение на задължението по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, което било основание за недействителност на целия договор по чл. 22 от ЗПК. Предвид гореизложеното за ищецът се породил правен интерес от предявяване на иск с правно основание чл. 55 от ЗЗД за връщане на дадено без основание. По тези съображения, моли съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 313.90 лв. /след допуснато изменение в размера на иска в съдебно заседание, проведено на 27.11.2023г./, представляваща недължимо платени суми по договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба – 17.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и направените по делото разноси, вкл. и за адвокатско възнаграждение.

С разпореждане от 12.05.2023г. съдът е приел, че отговорът на исковата молба се счита за неподаден поради неизпълнение от ответника на задължението му за внасяне на държавна такса за възпроизвеждане на хартиен носител на отговора на исковата молба, направен чрез ССЕВ. Преди първото по делото съдебно заседание е постъпила молба от ответника, в която моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.06.2022г. между страните е сключен договор за потребителски кредит №698764 към искане № 9097852, по силата на който ищецът получава в заем сумата от 1 700 лв., съгласно параметрите, посочени в договора, и се задължава да я заплати на ответното дружество - кредитор в сроковете и условията, описани в чл.3 от договора и в приложения погасителен план към договора за кредит. В чл.3 от договора за потребителски кредит са описани параметрите на същия, а именно 1.размер на кредита : 1 700лв.; 2.размер на

погасителната вноска : 2 х 13.24лв. или 21х 88.07лв.; 3.ден за плащане : вторник; 4.вид вноска : седмична; 5.ГПР : 49,88%; 6.брой вноски : 23; 7.фиксиран лихвен процент : 40,05%; 8.дата на първо плащане : 05.07.2022г.; 9.обезпечение : поръчител или банкова гаранция - по избор на кредитополучателя; 10.дата на последно плащане : 06.12.2022г.; 11.такса за усвояване : 0; 12.обща сума за плащане : 1 875.95лв. По делото се прилага и погасителен план към договор за кредит №698764, в който са описани вноските, падежите, на които следва да се заплатят, размерите и какво се включва във всяка една от тях. Представени са също така искането за отпускане на кредит и СЕФ.

По искане на ищеца бе назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която не бе оспорено от страните и същото съдът възприема изцяло.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, като с исковата молба се иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца недължимо платени суми по описания в исковата молба договор за потребителски кредит. В настоящия случай липсва предявен установителен иск за прогласяване нищожността на целия договор или само на клаузата за неустойка, а е направено искане съдът да се произнесе по тези въпроси само в мотивите на съдебното решение. Доколкото нищожността на един договор или отделни негови клаузи действително може да бъде претендирана, както чрез предявяване на иск, така и чрез възражение, то не съществува процесуална пречка съдът да се произнесе по така направеното с исковата молба възражение, след което да разгледа и предявения осъдителен иск за връщане на недължимо платени суми въз основа на нищожни договорки между страните.

Съдът намира възраженията за нищожност на клаузата за неустойка за основателни. Без съмнение и изхождайки от предмета и страните по процесния договор - физическо лице, което при сключване на контракта действа извън рамките на своята професионална компетентност и финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗКИ, предоставяща кредита в рамките на своята търговска дейност, съдът приема, че процесният договор има

характеристиките на договор за потребителски кредит, чиято правна уредба се съдържа в действащия ЗПК, в който законодателят предявява строги изисквания за формата и съдържанието на договора за потребителски кредит, уредени в глава трета, чл.10 и чл.11. СЕС многократно е подчертавал, че националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в обхвата на Директива 93/13 и по този начин да компенсира неравнопоставеността между потребителя и доставчика, като аргументи в този смисъл са изложени в редица решения.

Съдът намира, че уговорената в договора за паричен заем неустоечна клауза в чл.11 е нищожна. На първо място тя накърнява добрите нрави. При тази преценка следва да се изхожда преди всичко от характерните особености на договора за заем и вида на насрещните престации. В случая неустойката обезпечава изпълнението не на основното задължение по договора, а именно връщането на заетата сума и заплащане на възнаградителна лихва, а акцесорно такова - представянето на обезпечение, т.е. дължи се независимо от изпълнението на главното, като размерът ѝ надхвърля значително отпуснатата сума по кредита. Ето защо, следва извода, че уговорена по този начин, тя излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, създава условия за неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата и нарушава принципа за справедливост. От друга страна евентуалните вреди, които ще се компенсират с процесната клауза, са съизмерими с риска от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. В чл.16 ал.1 от ЗПК, обаче е предвидено задължение за кредитора да оцени кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчна информация.

При това положение се налага извод, че тя е в противоречие с целта на тази законова разпоредба, тъй като с нея на практика се прехвърля риска от неизпълнение на вмененото от законодателя на кредитора-търговец задължение да провери платежоспособността на потребителя-длъжник върху последния. Също така се вменява на длъжника задължение да осигури обезпечение след като заемът е отпуснат, а ако не го направи, задължението му нараства значително, което благоприятства достигането на свръхзадлъжнялост, което е допълнителен аргумент за противоречието ѝ с добрите нрави.

Процесната клауза е неравнопоставна и съгласно чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП, според която разпоредба неравнопоставна клауза в договор, сключен с потребител, е и уговорка, която го задължава при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Ето защо, на основание чл. 146 ал.1 от ЗЗП и доколкото няма данни да е индивидуално уговорена, тази клауза е нищожна, поради което произтичащото от нея вземане е недължимо от потребителя-длъжник по договора за заем. На следващо място, с уговарянето на такива клаузи, се заобикаля и законът - чл.33, ал.1 от ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесните клаузи за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 от ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна. Отделно от това следва да се отбележи, че непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 от ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредиторът променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл.71 от ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив - договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен

погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Съгласно чл. 2 от ЗПК, целта на закона е да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. Един от аспектите на отговорно поведение на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит е задължението на кредиторите преди сключването на договор за кредит да направят оценка на кредитоспособността на потребителя - аргумент от чл. 8, § 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на директива 87/102/ЕИО на Съвета и чл. 16, ал. 1 от ЗПК. Следователно с подобни клаузи (за предоставяне на обезпечение, за неустойка за липса на такова, за такси за експресно разглеждане на документи, чрез икономически средства кредиторите прехвърлят тежестта от неизпълнението на задължението за проверка на кредитоспособността на потребителя на С.я него, тъй като чрез тях се обезпечават евентуалните неблагоприятни последици от неизпълнението на договора за потребителски кредит поради поведението на кредитора. С оглед гореизложеното, съдът намира, че подобни клаузи са във вреда на потребителя, не отговарят на изискванията за добросъвестност и водят до неравновесие между правата и задълженията на потребител и търговец. Съгласно чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Ако клаузите са били изготвени предварително, се счита, че същите не са уговорени индивидуално, тъй като потребителят не е имал възможност да въздейства върху съдържанието им. Точно такъв е настоящият случай. Общите условия са били изготвени предварително, без да бъде предоставена възможност на потребителя да уговаря тяхното съдържание. Ето защо, коментираната клауза е нищожна. В допълнение следва да бъде посочено, че в процесния договор е предвиден размер на годишния процент на разходите в допустимите от закона граници под 50 %. Въпреки това настоящият съдебен състав не счита, че императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК е спазена. Мотивите за този извод се основават на легалната дефиниция, дадена в § 1, т.1 от ДР на ЗПК, за понятието "общ разход по кредита за потребителя" - това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички

други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Следователно, когато потребител извърши разходи за допълнителна услуга, ако тя е свързана с договора за кредит и предполага сключването му, тези разходи следва да бъдат включени в годишния процент на разходите, вкл. и с оглед изложеното по-горе по отношение на неустойките. В настоящия случай предвидената сума за неустойка не е включена в годишния процент на разходите, с което е постигнато заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

С оглед гореизложените съображения клаузата, предвиждаща заплащане на неустойка в размер на 976.05 лв. се явява нищожна, а от там следва извода, че целият договор за кредит също е нищожен, тъй като се изменя както уговорения между страните ГПР, така и съответния лихвен процент и съответно се оскъпява много повече получения от ищеца кредит и то в нарушение на императивни законови разпоредби, предвиждащи защита на потребителя. Предвид гореизложените съображения за нищожност на процесния договор следва извода, че сумата за неустойка е недължимо платена по същия, поради което и на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД следва да бъде възстановена на ищеца. Изцяло основателен се явява предявения в настоящото производство иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД в размер на 313.90 лв., поради което следва да бъде уважен, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска – 17.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане.

Предвид крайния изход на делото, както и с оглед обстоятелството, че ищецът е направил изрично и своевременно искане за разноси по настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следва да му се присъдят такива в размер на 350лв. за държавна такса и депозит за вещо лице. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д. М. М. сумата от 480лв., представляваща възнаграждение за осъщественото от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според размера на иска и по правилата на

чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./, вр. чл.2 ал.2 и ал.5 ЗАДв., вр. чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ действаща към момента на определяне на възнаграждението от съда, тъй като при сключване на договорите последното не е определено с оглед приложение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление гр.София, район "Средец", ул."Славянска" №29, ет.7, представляван от управителя Н. П. П., да заплати на Е. С. М., ЕГН *****, с адрес *****, на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД, сумата от 313.90 лева, представляваща недължимо платени суми по договор за потребителски кредит № 698764/28.06.2022г., сключен между страните, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба - 17.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси в размер на 350 лева.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление гр.София, район "Средец", ул."Славянска" №29, ет.7, представляван от управителя Н. П. П., да заплати на *****, представлявано от управителя Д. М. М., съдебен адрес: *****, адвокатско възнаграждение по делото, на основание чл.38 от ЗА, в размер на 480 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Н. Д.